

Ликов не го знае. Такъв културен и работлив човек. Защо не го използват. И Лиза има връзки и е известна навред. Дано ги пратят и дано им се случи учен и културен министър. Главното е да е умен, защото знам хора с малка култура, но с голямо и благородно сърце. Предпочитам ги...“⁴.

Доста дни от живота си Багряна прекарва в Почивния дом на писателите в Хисаря. Това място, което лекува и телесните, и душевните ѝ болки, за нея е истински творчески оазис. Често и Дора Габе е там. В Хисаря Багряна написва редица творби, между които и стихотворението „Нестинарска съдба“, посветено на Дора Габе. Преди публикуването му тя изпраща машинописния екземпляр, под който слага с химикал датата 7 февруари 1968 г., до Петър Динеков, човека и учения, когото поетесата високо цени и с когото се съветва и споделя свои творчески планове и изяви.

Две картички от Париж напомнят за голямата любов на поетесата към столицата на света, която тя посещава многократно и за която написва впечатляващи творби. Багряна още от детството си е свързана с френския език и култура. Посещава Алианс франсез, където неин преподавател е Андре Мазон, прогнозирал бляскавото ѝ бъдеще на поетеса и превел нейни стихове още през 1932 г., отпечатани в парижкото списание „Ревю мондиал“. С особено вълнение говори за първото си пътуване до Франция – още през 1925 г., с Боян Пенев, и за престоя си там през 1928-1929 г. По това време там идва и Д. Габе – двете заедно разглеждат града, посещават театрални постановки, пишат общото шеговито писмо до Вл. Василев.

В Париж Багряна се запознава с Марина Цветаева, Владимир Маяковски, чрез този град оживяват спомените ѝ за Жул Ромен, който организира вечер, посветена на България, за Пикасо, Жорж Папазов, Пенчо Георгиев, Никола Михов, Константин Константинов, Илия Бешков, Жул Паскен, Блага Димитрова, и др.